அலகு - 1 : நன்னூலஎழுத்ததிகாரம் - பாயிரவியல்

இலக்கண நூலாகிய நன்னூல் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி படைக்கப்பட்டது. இந்நூலைப் பின்பற்றி பிற்காலத்தில் பல்வேறு இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இதன் சிறப்பினை

“முன்னூல் ஒழியப் பின்னூல் பலவினுள்
நன்னூலார் தமக்கு எந்நூலாரும்
இணையோ என்னும் துணிவே மன்னுக”

என சுவாமிநாத தேசிகர் தம் இலக்கணக் கொத்து உரையில் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். இந்நூலின் சிறப்பினை இதில் அமைந்துள்ள சிறப்புப் பாயிரத்தின் வாயிலாக அறியலாம்.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

பவணந்தி என்னும் சமண முனிவர் இந்நூலை இயற்றினார். இவர் சண்மதி முனிவரின் மாணவர். தொண்டைநாட்டுச் சனகாபுரத்தைச் சார்ந்தவர். சீயகங்க மன்னனின் நண்பர். மூன்றாம்குலோத்துங்க சோழனின் கீழ் ஆட்சி செய்தவன் சீயகங்கன் (கி.பி – 118) இம்மன்னன் தொல்காப்பியத்தின் கடினத்தையும் அருமையையும் எழுதில் அறியமுடியாத மக்களுக்காக தமிழ் இலக்கணத்தை சுருக்கி விளக்க வேண்டினான். இவ்வேண்டுகோளை ஏற்று பவணங்தி முனிவர் நன்னூலை இயற்றினார். இந்நூல் பழமையை நீக்கி புதுமையைப் புகுத்தி சிறப்பாக வெளிவந்த நூல் ஆகும்.

நூல் அறிமுகம்

நன்னூல் ஐந்திலக்கணம் முழுமையையும் குறிப்பிடும் நூல் என அதன் சிறப்புப் பாயிரம் சுட்டுகிறது. ஆயினும் தற்கால நன்னூலில் எழுத்து சொல் ஆகிய ஈறிலக்கணங்கள் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன. எனவே நன்னூல் எழுத்து, சொல் ஆகிய இரு அதிகாரங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஐந்து இயல்களை உடையது. எனவே இந்நூலில் பத்து இயல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தவிர நூலின் தொடக்கத்தில் பாயிரம் என்னும் பகுதியும் அமைந்துள்ளது. இப்பாயிரம் பொதுப் பாயிரம், சிறப்புப் பாயிரம் என இரு வகைப்படும். இந்நூலில் 462 நூற்பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் எழுத்ததிகாரம் 257 நூற்பாக்களை உடையது. இந்நூலுக்கு மயிலைநாதர், சங்கரநமச்சிவாயர், சிவஞானமுனிவர், ஆண்டி புலவர், இராமானுச கவிராயர், ஆறுமுக நாவலர், விசாகப் பெருமாள் ஐயர், ஜி.யூ. போப் முதலியோர் உரை எழுதியுள்ளனர்.

நன்னூல் கட்டமைப்பினை ஓர் அட்டவணை வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

நன்னூல் (462)
பாயிரவியல் (55)
எழுத்ததிகாரம் (5 இயல்கள் - 202)
சொல்லதிகாரம் (5 இயல்கள் - 205)

எழுத்தியல் (72)

பதவியல் (23)

எழுத்ததிகாரம்

உயிரீற்றுப் புணரியல் (53)

மெய்யீற்றுப் புணரியல் (36)

உருபு புணரியல் (18)

பாயிரவியல்

பாயிரம்

தமிழ் மொழியில் எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி என ஐவகை இலக்கண அமைப்புகள் உள்ளன. இவற்றில் முதல் இரண்டையும் நன்னூல் ஆசிரியர் இந்நூலில் விளக்குகிறார். இதற்குமுன் பாயிரம் என்னும் பகுதியை அமைத்துள்ளார். இதில் அவர் வழங்கும் செய்திகள் பொதுவானவை. "பாயிரம" என்பதற்கு விளக்கம் தரும் வகையில்

'முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நூன்முகம்,

புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை பாயிரம்'

எனும் முதல் நூற்பா அமைந்துள்ளது. முகவுரை என்னும் சொல்லின் வழி, நூலுக்கு முன், தொடக்கத்தில் சொல்லப்படுவது பாயிரம் என்றும் நூன்முகம் என்னும் சொல்லின் வழி, நூலின் முகப்பில் முகம் போல் முதன்மை பெற்று விளங்குவது பாயிரம் என்றும் அறியலாம். எல்லா நூல்களுக்கும் பொதுவாக அமைவது பொதுப்பாயிரம். நன்னூல் என்னும் ஒரு நூலுக்கு மட்டும் உரியதாய் அமைவது சிறப்புப்பாயிரம் ஆகும். எனவே பாயிரம் இருவகைப்படும். இதனை

பாயிரம்

பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரம் என்னும் அட்டவணை வாயிலாக அறியலாம்.

பாயிரம் பொதுச் சிறப்பு என இருபாற்றே (நன் : 2)

என்னும் நன்னூல் நூற்பா பாயிரத்தின் வகைகளுக்கு இலக்கணம் தருகிறது.

பொதுப் பாயிரம்

பொதுப்பாயிரம் ஐந்து கூறுகளை உடையது. அவை நூலின் வரலாறு, கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் வரலாறு, மாணவர்க்குக் கற்பித்தலின் வரலாறு, மாணாக்கர் வரலாறு, மாணவர் கற்றலின் வரலாறு ஆகியனவாகும்.

நூலே நுவல்வோன் நுவலும் திறனே

கொள்வோன் கோடல் கூற்றாம் ஐந்தும்

எல்லா நூற்கும் இவைப் பொதுப்பாயிரம் (நன் : 1)

என்னும் நூற்பா பொதுப்பாயிரத்திற்கு இலக்கணம் வகுக்கிறது.

1. **நூல் - படிக்கப்போகும் நூல்**
2. **நுவல்வோன் - பாடம் நடத்தும் ஆசிரியர்**
3. **நுவலும் திறன் - பாடம் நடத்தும் முறை**
4. **கொள்வோன் - மாணவன்**
5. **கோடற்கூற்று - படிக்கும் முறை**

என இவ்வைந்தினையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இவை நூல் - ஆசிரியர்- மாணவர் என்னும் மூன்று பிரிவுகளில் உள்ளடங்கி அமைவதைக் காணலாம்.

1. நூலின் வரலாறு

நூலின் இயல்பு, நூலின் வகை, நூலின் பயன், நூலின் கொள்கை (மதம்), நூலின் குற்றம், நூலின் அழகு, நூலின் உத்தி, நூலின் பகுப்பு, புகுப்பின் அலகு, நூலின் உரை, நூலின் பெயர்க்காரணம் ஆகியவற்றை விளங்கிக் கொள்வதன் வாயிலாக நூலின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளலாம். இதனை,

நூலின் இயல்வே நுவலின் ஓரிரு

பாயிரம் தோற்றி மும்மையின் ஒன்றாய்
நூற்பொருட் பயத்தோடு எழுமதம் தழுவி
ஐயிரு குற்றமும் அகற்றி அம்மாட்சியோடு
எண்ணான்கு உத்தியின் ஒத்து படலம்
என்னும் உறுப்பினில் சூத்திரம் காண்டிகை
விருத்தி ஆகும் விகற்பநடை பெறுமே (நன் : 4)

என்னும் நன்னூல் நூற்பா வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

நூலின் இயல்புகள்

1. **இருவகைப் பாயிரங்களை உடையது.**
2. **மூவகைகளில் ஒன்றாய் அமைவது.**
3. **நால்வகைப் பயன்களை அளிக்கவல்லது.**
4. **எழுவகை மதங்களைத் தழுவியது.**
5. **பத்துவகைக் குற்றங்கள் இல்லாதது.**
6. **பத்துவகை அழகுகளைப் பெற்ற விளங்குவது.**
7. **முப்பத்திரண்டு வகை உத்திகளை உடையது.**
8. **ஓத்து - படலம் எனும் பிரிவுகளை உடையது.**
9. **சுருக்கமான நூற்பா அமைப்புடையது.**
10. **காண்டிகை - விருத்தி எனும் இருவகை உரைகளை உடையது.**

இவையே நூலின் வரலாறு ஆகும். நூல் என்பது இலக்கண நூலாகும் நூற்பா என்பது நூலுக்குரிய பா ஆகும்.

2. நூலின் வகை

ஒரு நூல் முதல் நூல், வழி நூல், சார்பு நூல் என மூன்று வகைப்படும். இதனை

முதல், வழி, சார்பென நூல் மூன்று ஆகும் (நன் : 5)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம்.

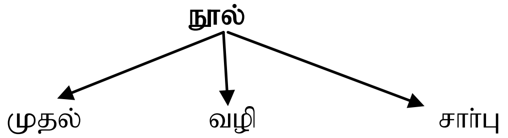

என்னும் அட்டவணை தெளிவுபடுத்துகிறது. இவற்றை எடுத்துக்காட்டுகள் வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

முதல் நூல்

அவற்றுள்
வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல் நூல் ஆகும். (நன் : 6)

என்னும் நூற்பா முதல் நூலின் இயல்பை விளக்குகிறது. இயல்பாகவே நல்வினை – தீவினைகளில் இருந்து நீங்கி, விளங்கிய அறிவினை உடைய கடவுளும், அவரை வழிபட்டுத் தலைமை பெற்றவரும் செய்வது முதல் நூல் ஆகும்.

எ.கா - அகத்தியம்

வழி நூல்

முன்னோர் நூலின் முடிவு ஒருங்கு ஒத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம் கூறி
அழியா மரபினது வழி நூல் ஆகும் (நன் : 7)

என்னும் நூற்பா வழிநூலின் இலக்கணத்தை இயம்புகிறது. முதல் நூலின் முடிவுகளை முழுவதும் உடன்பட்டு, இன்றியமையாத மாற்றங்களையம் சேர்த்து அழியாது நிலைபெறுமாறு செய்யப்படுவது வழி நூல் ஆகும்.

எ.கா - தொல்காப்பியம்

சார்பு நூல்

இருவர் நோக்கும் ஒருசிறைத் தொடங்கித்
திரிபுவேறு உடையது புடைநூல் ஆகும் (நன் : 8)

என்னும் நூற்பா சார்பு நூலின் இயல்பினை விவரிக்கிறது. முதல் நூல் - வழி நூல் ஆகியவற்றின் முடிவுகளை ஓரளவே உடன்பட்டு, பெரும்பான்மை மாறுபட்டு விளங்குமாறு செய்யப்படுவது சார்பு நூல் ஆகும்.

வழிநூல் - சார்பு நூல் பொதுவிதி:

முதல்நூல் ஆசிரியர்களின் கருத்துகளை மட்டுமின்றி அவர்களின் சொற்களையும் பொன்னைப்போல் ஏற்றுக் கொள்வோம் என உலகிற்குக் காட்டவும் முதல் நூலினின்று வேறுபட்ட வழிநூல் அல்லது சார்புநூலையே செய்தோம். எனினும் முன்னோர் மொழியாகிய மேற்கோள் நூலில் இல்லை எனும் குறையை நீக்கும் பொருட்டு அவர்கள் இயற்றிய நூற்பாக்களை ஆங்காங்கு எடுத்துரைப்பது சிறப்புக்குறியதாகும். நன்னூல் இலக்கண விளக்கம் முதலிய நூல்களில் தொல்காப்பிய நூற்பா மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

எ.கா - வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல் நூல் ஆகம். (தொல் பொருள் : 640)

முன்னோர் மொழிபொருளே அன்ற அவர் மொழியும்
பொன்னேபோல் போற்றுவம் என்பதற்கும் முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனும் மேற்கோள்இல் என்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள் (நன் : 9)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக இதனை அறியலாம். இப்பண்பு வழிநூலுக்கும் சார்பு நூலுக்கும் பொதுவாக விளங்குவதைக் காணலாம்.

3. நூலின் பயன்

நூல் என்பது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருட்களைப் பயனாகத் தருகிறது. இதனை

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல் நூற்பயனே (நன் :10)

என்னும் நூற்பா எடுத்துக்காட்டுகிறது.

4. எழு வகை மதம்

மதம் என்னும் சொல்லின் பொருள் கொள்கை ஆகும். ஆசிரியர், தனது நூலில் பின்பற்றும் கொள்கைகள் மதம் எனப்படுகிறது. இது ஏழு வகையாகும். இதனை

எழுவகை மதமே உடன்படல் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதம்மேற் கொண்டு களைவே
தாஅன் நாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிவே
பிறர்நூல் குற்றம் காட்டல் ஏனைப்
பிறிதொரு படாஅன் தன்மதம் கொளவே (நன் : 11)

என்னும் நூற்பா விரித்துரைக்கிறது. இதன்படி

1. உடன்படல்:	பிறர் கருத்தை ஏற்றல்

2. மறுத்தல்:	பிறர் கருத்தை மறுத்தல்
3. பிறர் தம் மதம் மேற்கொண்டு களைவே:	பிறர் கருத்தை முதலில் ஏற்றுப் பின்பு
	மறுத்தல்.
4. தாஅன் நாட்டித் தனாது நிறுப்பு:	தானே ஒரு கருத்தை முன்மொழிந்து
	அதனை நிறுவுதல்.
5. இருவர் மாறுகோள் ஒரு தலை துணிவு	இரு கருத்துகளுள் ஒன்றை மறுத்து
	மற்றதை ஏற்றல்.
6. பிறர் நூல் குற்றம் காட்டல்	பிறர் எழுதிய நூல்களில் உள்ள
	குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுதல்
7. பிறிதொடு படாஅன் தன்மதம் கொளல்	பிறர் கருத்து கலவாமல் தன்கொள்கை
	வலியுறுத்தல்.

.

5. பத்துவகைக் குற்றம்

ஒரு நூலில் பத்துவகை குற்றங்கள் அமைவதுண்டு. இவற்றைக் களைந்து குற்றமற்ற நூலினை உருவாக்குவது நூலாசிரியரின் கடமையாகும். ஐயிறு குற்றமும் அகற்றி நூல் செய்திட வேண்டும் என்பது நன்னூலார் கருத்து. இதனை,

குன்றக்கூறல் மிகைபடக்கூறல்
கூறியதுகூறல் மாறுகொளக்கூறல்
வழூஉச்சொல் புணர்த்தல் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தல் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்று தேய்ந்து இறுதல் நின்று பயன் இன்மை
என்றுஇவை ஈரைங்குற்றம் நூற்கே (நன் : 12)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். இதன்படி அகற்ற வேண்டிய பத்து குற்றங்களாக,

1. குன்றக் கூறல்: உரிய அளவை விட, குறைவாகச் சொல்லுதல் (முத்தமிழ் பற்றி எழுதத் தொடங்கி இயல், இசை எனும் இரண்டை மட்டும் விளக்கி முடித்தல்)
2. மிகைபடக் கூறல்: உரிய அளவை விட, அதிகமாகச் சொல்லுதல் (இரட்டைக் காப்பியங்கள் பற்றி எழுதத் தொடங்கி ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் பற்றியும் எழுதுதல்)
3. கூறியது கூறல்: சொன்னதையே திரும்பவும் சொல்லுதல்.
4. மாறுகொளக் கூறல்: முன்னுக்குப் பின் முரண்படக் கூறுதல்.
5. வழூவுச் சொல் புணர்த்தல்: இலக்கண நூல்களால் குற்றம் உடையவை எனப்பட்ட சொற்களைச் சேர்த்துக் கூறுதல் (ஆட்டுப்பாகன் வந்தான் என்பது போன்று)
6. மயங்க வைத்தல்: பொருள் குழப்பம் ஏற்படுமாறு பேசுதல் மற்றும் எழுதுதல்.

7. வெற்றெனத் தொடுத்தல்: பொருளற்ற வெற்றுச் சொல் அடுக்குகளாகப் பேசுதல் மற்றும் எழுதுதல்.

8. மற்றொன்று விரித்தல்: கூற வந்ததை விடுத்து வேறொன்றினை விளக்குதல் (சுகம் பற்றிக் கூறத் தொடங்கி – பின்பு – புறம் பற்றிக் கூறுதல்.

9. சென்று தேய்ந்து இறுதல்: தொடக்கத்தில் இருந்த சிறப்பு (செறிவு) குறைந்து கொண்டே வருதல்.

10. நின்று பயன் இன்மை: சொற்கள் இருந்தும் பயன் இல்லாமல் அமைதல்.

முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார் நன்னூல் ஆசிரியர்.

6. பத்துவகை அழகு.

ஒரு நூலிற்குச் சிறப்பை வழங்கும் இயல்புகள் அழகு எனப்படுகிறது. அவை பத்து வகைப்படும். இதனை,

> **சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்**
> **நவின்றோர்க்கு இனிமை நன்மொழி புணர்த்தல்**
> **ஓசை உடைமை ஆழம் உடைத் தாதல்**
> **முறையின் வைப்பே உலகம்மலை யாமை**
> **விழுமியது பயத்தல் விளங்குஉதா ரணத்தது**
> **ஆகுதல் நூலிற்கு அழகெனும் பத்தே (நன் : 13)**

என்னும் நன்னூல் நூற்பா விவரிக்கின்றது. இதன்படி பின்வரும் பத்து இயல்புகளையும் நூலின் சிறப்பிற்கு அழகாகக் கொள்ளலாம்.

1. **சுருங்கச் சொல்லல்: சொற்களைத் தேவையின்றிப் பெருக்காமல், சுருக்கமாகச் சொல்லுதல்**
2. **விளங்க வைத்தல்: சுருங்கச் சொல்வதால் ஐயம் ஏற்படாதபடி விளக்கமாகச் சொல்லுதல்.**
3. **நவின்றோர்க்கு இனிமை: படிப்பவர்க்கு இன்பம் வருமாறு சொல்லுதல்/ எழுதுதல்**

4.நன்மொழி புணர்தல்: நல்ல சொற்களைச் சேர்த்துச் சொல்லுதல் (வாழ்க வளமுடன்; நாடங்கும் வாழக் கேடொன்றும் இல்லை; குறை ஒன்றும் இல்லை மறைமூர்த்தீ என்பன போலச் சொல்லுதல்.

5. ஓசை உடைமை: சந்த இன்பம் உடையதாகச் சொல்லுதல் (அகவல், செப்பல், துள்ளல், தூங்கல் எனச் செய்யுள் ஓசைகள் இருப்பதை அறிக).

6. ஆழமுடைத்தாதல்: பொருளாழம் உடையதாகச் சொல்லுதல்

7. முறையின் வைப்பு: வரிசை முறை மாறாமல் சொல்லுதல் (அறம், பொருள், இன்பம், இயல், இசை, நாடகம்; எழுத்து சொல் பொருள் என்பன).

8. உலக மலையாமை: உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கு மாறாக உலகம் மலைக்கும்படிக் கூறாமை (நெருப்பு ஆற்றில் மயிர்ப் பாலத்தில் நடந்தேன் என்பது உலக மரபு).

9. விழுமியது பயத்தல்: சிறந்த கருத்தை வெளிப்படுத்துதல் (யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
என்பது போல)

10. விளங்கு உதாரணத்தது ஆதல்: உரிய உதாரணம் தந்து ஒரு கருத்தை விளக்குதல் (அகர
முதல எழுத்தெல்லாம்……)

7. உத்திகள் முப்பத்திரண்டு

நூல் இயற்றும் ஆசிரியர் தன் கருத்தை விளக்குவதற்கு மேற்கொள்ளும் முறைகள் உத்தி எனப்படும். ,,புத்தி நுட்பம் -> உத்தி'' என்று உரையாசிரியர் குறிப்பிடுவர். அழகு – மதம் என்பன போலவே உத்தி முறைகளும் நூலின் அமைப்பிற்கும், பொருள் புலப்பாட்டிற்கும் துணைபுரியும். உத்திகள் முப்பத்திரண்டு வகைப்படும். இதனை

நுதலிப் புகுதல் ஒத்துமுறை வைப்பே
தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக்காட்டல் முடிவிடம் கூறல்
தான்எடுத்து மொழிதல் பிறன்கோள் கூறல்
சொற்பொருள் விரித்தல் தொடர்ச்சொல் புணர்த்தல்
இரட்டுற மொழிதல் ஏதுவின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தல் மாட்டெறிந்து ஒழுகுதல்
இறந்தது விலக்கல் எதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்அது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தல் முடிந்தது முடித்தல்
உரைத்ததும் என்றல் உரைத்தாம் என்றல்
ஒருதலை துணித்தல் எடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியின் எய்த வைத்தல்
இன்னது அல்லது இதுஎன மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல்
பிறநூல் முடிந்தது தான்உடன் படுதல்
தன்குறி வழக்கம் மிகஎடுத்து உரைத்தல்
சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல்
ஒன்றென முடித்தல் தன்னினம் முடித்தல்
உய்த்துஉணர வைப்புஎன உத்திஎண் ணான்கே. (நன் : 14)

என்னும் நூற்பா வரையறை செய்கிறது. நுதலிப்புகுதல் என்பது சொல்லப்போவது யாது என்பதை முன்னரே கூறித் தொடங்குதல் ஆகும். இவ்உத்திகளை பின்வருமாறு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

1. ஓத்து முறை வைப்பு - இயல்களை முறைப்படி அமைத்தல்.
2. தொகுத்துச் சுட்டல் - தொகுத்துக் கூறுதல்.
3. வகுத்துக் காட்டல் - விரிவாக வகைப்படுத்தி விளக்குதல்.
4. முடித்துக் காட்டல் - கருத்து முடிவு கூறுதல்
5. முடிவிடம் கூறல் - கருத்து முடிவுக்குரிய இடம் காட்டுதல்.
6. தானெடுத்து மொழிதல் - தன் கருத்தை எடுத்துக் காட்டுதல்.
7. பிறன்கோட் கூறல் - பிறர் கருத்தைச் சொல்லுதல்.
8. சொற்பொருள் விரித்தல் - சொல்லின் பொருளை விரித்துரைத்தல்.
9. தொடர்ச்சொல் புணர்தல் - தொடர்களில் சொற்களைச் சேர்த்துக் கூறுதல்.
10. இரட்டுற மொழிதல் - இரு பொருள்படச் சொல்லுதல்.
11. ஏதுவின் முடித்தல் - காரணம் காட்டி முடிவு கூறுதல்.
12. ஓப்பின் முடித்தல் - ஒப்புமை காட்டி, ஒப்பானவற்றை ஒன்று சேர்த்துக் கூறுதல்.
13. மாட்டெறிந்து ஒழுகல் - ஒரே இலக்கணத்தைப் பிரிதொன்றிற்கும் சேர்த்துக் கூறுதல்.
14. இறந்தது விலக்கல் - வழக்கத்தில் இல்லாததை விட்டுவிடுதல்
15. எதிரது போற்றல் - புதிய மரபை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
16. முன் மொழிந்து கோடல் - முன்னர் சொன்னதைப் பின்னரும் ஏற்றல்.
17. பின்னது நிறுத்தல் - ஒரு கருத்தைப் பின்னே வைத்தல்
18. விகற்பத்தின் முடித்தல் - பல வேறுபாடுகள் காட்டிச் சிறப்பாக விளக்குதல்.
19. முடித்து வைத்தல் - விளக்கி முடித்ததைத் தொகுத்தல்.
20. உரைத்தும் என்றால் - இதனைப் பின்னர் கூறுவோம் எனல்.
21. உரைத்தாம் என்றல் - ,,இதனை முன்னர் கூறினோம் எனல்.
22. ஒருதலை துணிதல் - இருவேறு கருத்துகளில் ஒன்றை ஏற்றல்.
23. எடுத்துக்காட்டு - இலக்கிய எடுத்துக்காட்டைத் தருதல்.
24. எடுத்த மொழியான் எய்த வைத்தல் - எடுத்துக்காட்டை முக்காலத்துடன் பொருத்துதல்
25. இன்னது அல்லது இது என மொழிதல் - இது தான் என முடிவு கூறுதல்.
26. எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல் - சொல்லாது விட்டதற்கும் இலக்கணம் கூறுதல்.
27. பிறநூல் முடிந்தது தானுடன் படுதல் - பிறர் கருத்தை ஏற்பது
28. தன்குறி வழக்கம் மிக எடுத்துரைத்தல் - தன் கருத்தை மிகவும் விளக்குதல்.
29. சொல்லின்முடிவில் அப்பொருள் முடித்தல் -சொல்முடிவில் அப்பொருளையும் முடித்தல்
30. ஒன்றென முடித்தல் - ஒரே இனமானதைச் சொல்லுதல்.

31. நன்னின முடித்தல் - கற்பவர் ஆராய்ந்து உணருமாறு கருத்துக்களைக் கூறுதல்.

8. நூல் பகுப்புமுறை

நூலின் உட்பிரிவு இருவகைப்படும். அவை ஓத்து, படலம் என்பவையாகும். இதனை நூல்பகுப்பு

ஓத்து படலம்

என்னும் அட்டவணை வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

ஓத்து (இயல்)

ஓர்இன மணிகளை வரிசையாகப் பதித்து வைத்தது போல், ஒரே வகையான கருத்துக்களைச் சேர்த்துச் சொல்வது ,,ஓத்து'' அல்லது ,,இயல்'' எனப்படும். இதனை

‟நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு
ஓரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்பது
ஓத்துஎன மொழிப உயர்மொழிப் புலவர் (நன் : 16)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். ஓத்து என்பது இயல் ஆகும்.

எ.கா – நேர் இனம் - ஒரே இனம்

படலம்

ஒரு வழிப்படாமல், பல்வகைப் பொருட்களும் கலந்து நிற்கப் பொதுவகையால் கூறுவது படலம் ஆகும். இதனை

‟ஒருநெறி இன்றி விரவிய பொருளால்
பொதுமொழி தொடரின் அதுபடலம் ஆகும். (நன் : 17)

என்னும் நூற்பா உணர்த்துகிறது. இது அதிகாரம் என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது.

எ.கா – எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் (எழுத்து, சொல், பொருள்)

9. சூத்திரம்

சில எழுத்துக்களால் ஆன சொற்களால் பல வகைப் பொருள்களைத் திட்ப நுட்பமாகக் கூறுவது சூத்திரம் ஆகும். அது பெரிய உருவங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டுகின்ற கண்ணாடி போன்றது. பகுப்பின் அடிப்படை அலகு சூத்திரம் ஆகும். இது நான்கு நிலைகளை உடையது. இதனை,

சில்வகை எழுத்தில் பல்வகைப் பொருளைச்
செல்வன் ஆடியில் செறித்து இனிது விளக்கித்
தீட்ட நுட்பம் சிறந்தன சூத்திரம் (நன் : 18)

என்னும் நூற்பா தெளிவுபடுத்துகிறது. சூத்திரம் என்பது நூற்பா எனவும் வழங்கப்படும்.

சூத்திர நிலை

சூத்திரம் நான்கு நிலைகளை உடையது. அவற்றை

அ) ஆற்றொழுக்கு – நீரோட்டம் போல், இயல்பானது.

ஆ) அரிமா நோக்கு – சிங்கம் போல் முன்னும் பின்னும் நோக்குவது.

இ) தவளைப் பாய்த்து - இடையிடை விட்டுத் தொடர்பு படுவது.

ஈ) பருந்தின் வீழ்வு – பருந்து வீழ்வது போல. பொருள் அமைப்புடையது. (இடைவெளி அதிகமாகித் தொடர்புபடுவது)

என விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

சூத்திர வகை

சூத்திரம் ஆறு வகைப்படும். அவை

பிண்டம் தொகைவகை குறியே செய்கை
கொண்டுஇயல் புறனடைக் கூற்றன சூத்திரம் (நன் : 19)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதனை பின்வருமாறு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

1. **பிண்டச் சூத்திரம் - பல்திரப்பொருட்களை ஒருங்கு திரட்டிக் கூறுவது**
2. **தொகைச் சூத்திரம் - பல்திரப் பொருட்களைப் பல தொகுதியாக்கிக் கூறுவது**
3. **வகைச் சூத்திரம் - தொகுத்துக் கூறியவற்றைப் பல வகையாக்கிக் கூறுவது**
4. **குறிச் சூத்திரம் - இவை உயிர், இவை மெய் எனப் பெயரைச் சூட்டுவது**
5. **செய்கைச் சூத்திரம் - புணர்ச்சி முடிவுகளைக் கூறுவது**
6. **புறநடைச் சூத்திரம் - இவ் ஐந்து வகையின் புறத்தே அமைந்து புறம்பான செய்திகளைக் கூறுவது**

10. உரை

ஒரு நூலுக்கு கூறப்படும் பல்வேறு வகை விளக்கம் உரை ஆகும். இது 14 உறுப்புகளை உடையது. இதனை

பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிடை விசேடம்
விரவுஅதி காரம் துணிவு பயனொடு
ஆசிரிய வசனம் என்று ஈரேழ் உரையே (நன் : 21)

என்னும் நூற்பா விவரிக்கிறது. இதன்படி

1. **மூலபாடத்தைக் கூறுதல்**
2. **திரண்ட கருத்தை உரைத்தல்**
3. **சொற்களைப் பிரித்துக் கூறுதல்**
4. **சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுதல் (பதவுரை)**
5. **பொருளைத் தொகுத்துக் கூறுதல் (பொழிப்புரை)**
6. **எடுத்துக்காட்டுத் தருதல்**
7. **வினாவுதல்**

8. வினாவிற்கு விடை தருதல்

9. சூத்திரத்தின் உட்பொருள் தொடர்புடைய விளக்கமளித்தல் (விசேட உரை)

10. சொற்களின் பொருளை விரித்துரைத்தல் (விரிவுரை)

11. அதிகாரத்துடன் பொருத்திப் பொருள் கூறுதல் (அதிகார உரை)

12. இதுவே பொருள் எனத் துணிந்துரைத்தல்

13. பயன் இது எனக் கூறுதல்

14. முன்னோர் நூல்களினின்று மேற்கோள் சூத்திரம் காட்டுதல்

என்னும் 14 உறுப்புக்களையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வுரை இருவகைப்படும். அவை காண்டிகை உரை, விருத்தியுரை என்பவையாகும். இதனை

உரைவகை

காண்டிகை ← → விருத்தி

என்னும் அட்டவணை வாயிலாக அறியலாம்.

காண்டிகை உரை

காண்டிகை – சுருக்கமும் எளிமையும் உடைய உரை. அதாவது சூத்திரத்தின் மையக் கருத்து அதனுடன் தொடர்புடைய அனைத்துப் பொருட்களும் விளங்குமாறு உரைப்பது காண்டிகை உரை ஆகும். இதனை

கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்கலானும்
சூத்திரத்து உட்பொருள் தோற்றவ காண்டிகை (நன் : 22)

என்னும் நூற்பா விவரிக்கிறது. இக்காண்டிகை உரையானது கருத்துரை, பதிவுரை, உதாரணம். வினா-விடை என்னும் அமைப்பு நிலைகளில் பொருள் விளக்கம் தருவது

விருத்தி உரை

விருத்தி – விரிவும் செறிவும் உடைய உரை. மேற்கோள் காட்டுதல் மற்றும் காண்டிகை உரை கூறுகள் ஐந்தையும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய அனைத்து விளக்கங்களையும் வழங்கி, தன் உரையாலும், பிற நூல் மேற்கோள்களாலும் ஐயம் அகற்றுவது. இதனை

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் ஆண்டைக்கு
இன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்உரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐயம் ஆகலஜங் காண்டிகை உறுப்பொடு
மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி (நன் : 23)

எனும் நன்னூல் நூற்பா விவரிக்கிறது.

11. நூல் பெயர்க்காரணம்

நூல் (புத்தகம்) என்பது பஞ்சு நூலுடன் ஒப்பிடப்பட்டு விளக்கப்படுகிறது. நூலாசிரியரின்

சொற்கள் பஞ்சாகவும் பாக்கள் (செய்யுள்) இழையாகவும் (நூல்) சொல்வளமிக்க ஆசிரியன் நூற்கும் பெண்ணாகவும் குறைவில்லா வாயே நூற்கும் கையாகவும் அறிவே நூற்கும் கதிராகவும் அமைந்து குற்றமற்ற கல்விநூல் (புத்தகம்) உருவாகிறது. குல்வி நூலுக்கு பஞ்சுநூல் உவமையாகு பெயராக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இதனை

பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்

செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா – எஞ்சாத

கையேவா யாகத் கதிரே மதியா

மையிலா நூல் முடியும் ஆறு (நன் : 24)

என்னும் நூற்பாவால் அறியலாம். உடலில் உள்ள அறிவு வளத்தை அதிகமாக்கித் தீமையாகிய அறியாமையைப் பெரிதும் ஒழித்து மரத்தினது கனத்தால் அமையும் கோணலைப் போக்கப் பயன்படும் எற்று நூல்போன்று மனத்தின் கோணலைப் போக்கி செம்மைப்படுத்தும் வல்லமை உடையது நூல் ஆகும். இதனை

உரத்தின் வளம்பெருக்கி உள்ளிய தீமைப்

புரத்தின் வளம்முருக்கிப் பொல்லா – மரத்தின்

கனக்கோட்டம் தீர்க்கும்நூல் அ.்.தேபோல் மாந்தர்

மனக்கோட்டம் தீர்க்கும்நூல் மாண்பு (நன் : 25)

என்னும் நூற்பாவால் அறியலாம். கதிர் என்பது நூல் நூற்பதற்குரிய இரும்புக் கருவியையும் உரம் என்பது அறிவையும் புரம் என்பது உடம்பையும் குறிக்கும்.

II ஆசிரியர் வரலாறு

பொதுப் பாயிரத்தின் இரண்டாம் நிலையாக அமைவது ஆசிரியனது வரலாறு ஆகும். இப்பகுதி நல்லாசிரியரின் இலக்கணம் கூறுகிறது. அதோடு ஆசிரியர் ஆகாதோரின் இலக்கணத்தையும் எடுத்துரைக்கிறது. ஆசிரியரின் பொதுப் பண்புகளாக உயர் குடிப்பிறப்பு, கருணை, இறை வழிபாடு, கொள்கை மேம்பாடு, கலைகளில் தெளிவான புலமை, எடுத்துரைக்கும் திறம், நிலம், மலை, தராசுகோல், மலர், ஆகியவற்றைப் போன்ற பண்பு, உலகியல் அறிவு, உயர் குணங்கள் ஆகியவற்றை நன்னூலார் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

குலன்அருள் தெய்வம் கொள்மை மேன்மை

கலைபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை

நிலம்மலை நிறைகோள் மலர்நிகர் மாட்சியும்

உலகியல் அறிவோடு உயர்குணம் இனையவும்

அமைபவன் நூல்உரை ஆசிரி யன்னே (நன் : 26)

என்னும் நூற்பாவால் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

நிலம்

நல்லாசிரியர் ஒருவர் நிலம்போல் விளங்க வேண்டும். கண்டு கணக்கிட முடியாத உருவப்

பரப்பின் பெருமை, தாங்கும் வலிமை, பொறுமை, பருவத்தில் உழைப்புக்குத் தக்க பலன் தரும் பண்பு முதலியன போன்று நல்லாசிரியர் திகழ்வதால் அவர் நிலம் போன்றவர். இதனை

தெரிவரும் பெருமையும் திண்மையும் பொறையும்
பருவ முயற்சி அளவில் பயத்தலும்
மருவிய நன்னில மாண்புஆ கும்மே (நன் : 27)

என்னும் நூற்பா விவரிக்கின்றது.

மலை

நல்லாசிரியர் மலை போன்று இருக்க வேண்டும். அதன் இயல்பான அளக்க முடியாத அளவு, பல் பொருள் வளம், அசைக்க முடியாத தோற்றம், வறட்சியிலும் வளம் தரும் பண்பு முதலானவற்றை நல்லாசிரியர் பெற்றிருப்பதால் மலை போன்றவர். இதனை

அளக்கல் ஆகா அளவும் பொருளும்
துலக்கல் ஆகா நிலையும் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளம்தரும் வண்மையும் மலைக்கே (நன்: 25)

என்னும் நூற்பாவினால் அறியலாம்.

நிறைகோல்

நல்லாசிரியர் நிறைகோல் போன்று திகழ வேண்டும். பொருளின் உண்மை அளவைத் துல்லியமாகக் காட்டுவதும் இரு தட்டுகளுக்கிடையே நடுவில் நின்று உண்மையாக அமைவதும் தராசுகோலின் இயல்பு ஆகும். அவ்வாறே நல்லாசிரியரும் ஐயம் இன்றிப் பொருளைப் புலப்படுத்துதல், நடுவு நிலைமையுடன் செயல்படுதல் என்னும் பண்புகளுடன் விளங்குவதால் தராசு (நிறைகோல்) போன்றவர். இதனை

ஐயம் தீரப் பொருளை உணர்த்தலும்
மெய்ந்நடு நிலையும் மிகுநிறை கோற்கே (நன் : 29)

என்னும் நூற்பாவால் அறியலாம்.

மலர்

நல்லாசிரியர் மலர்போல் திகழ வேண்டும். இது மங்கல நிகழ்வுகளில் முதன்மை பெறுதல், அனைவராலும் விரும்பப் படுதல், உரிய நேரத்தில் மலர்ச்சி, இன்றியமையாமை முதலான பண்புகளுடையது. இப்பண்புகளை நல்லாசிரியர் பெறுவதால் அவர் மலர் போன்றவர். இதனை

மங்கலம் ஆகி இன்றி யமையாது
யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்
பொழுதின் முகமலர்வு உடையது பூவே (நன் : 30)

என்னும் நூற்பா தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஆசிரியர் ஆகாதவர் இலக்கணம்

பாடம் சொல்லும் குணம் இன்மை, இழிந்த குண இயல்பு, பொறாமை, பொருட்பற்று, உண்மைப் பொருளை உணர்த்தாத வஞ்சக நெஞ்சம், அச்சப்படுதல், பிறரை அச்சமுறச் செய்தல், கழற்குடம், மடற்பனை, பருத்திக் குண்டிகை (குடுவை), முடத்தெங்கு ஆகிய நான்கிற்கும் ஒப்பான மாறுபாடுடைய மனத்தை உடையோர் ஆசிரியராக விளங்கும் தகுதி இல்லாதவர் ஆவர். இதனை

மொழிகுணம் இன்மையும் இழிகுண இயல்பும்
அழுக்காறு அவாவஞ்சம் அச்ச மாடலும்
கழற்குடம் மடற்பனை பருத்திக் குண்டிகை
முடத்தெங்கு ஒப்புஎன முரண்கொள் சிந்தையும்
உடையோர் இலர் ஆசிரியர்ஆ குறவே (நன் : 31)

என்னும் நூற்பாவால் அறியலாம்.

கழற்குடம்

கழற்குடம் போன்று திகழ்பவர் நல்லாசிரியர் ஆக மாட்டார். உள்ளே இட்ட முறைக்கு மாறாகத் தலைகீழாகக் கவிழ்க்கும் நிலையில் கழற்சிக் காய்களை வெளியே விடுவது கழற்குடம் ஆகும். அவ்வாறே கற்ற முறையினை மாற்றிச் சொல்லும் இயல்புடையவர் ஆசிரியர் ஆகும் தகுதியற்றவர். இதனை

பெய்த முறையன்றிப் பிறழ் உடன்தரும்
செய்தி கழற்பெய் குடத்தின் சீரே நன் : 32)

என்னும் நூற்பா அறியத்தருகிறது.

மடற்பனை

மடற்பனை போன்று திகழ்பவர் நல்லாசிரியர் ஆவதில்லை. தானே தந்தால் அன்றிப் பிறர் ஏறி வந்து பழம் பெற இடம் கொடாதது பனைமரம், அவ்வாறே அவராக நினைத்தால் மட்டுமே போதிப்பவர் ஆசிரியர் ஆகார். இதனை

தானே தரக்கொழின் அன்றித் தன்பால்
மேவிக் கொளக்கொடா இடத்தது மடற்பனை (நன் : 33)

என்னும் நூற்பா விவரிக்கின்றது.

பருத்திக் குண்டிகை

பருத்திக்குண்டிகை போன்ற இயல்புடையவர் ஆசிரியர் தகுதி அற்றவர் ஆவார். ஒரு குடுக்கையில் பஞ்சினை அடைப்பதும் கடினம், வெளியே எடுப்பதும் கடினம். ஆவ்வாறே படிக்கும் போதும் துன்புற்றுப் பாடம் நடத்தும் போதும் துன்பமாக நினைப்பவர் ஆசிரியர் ஆகமாட்டார். இதனை

அரிதிற் பெயக் கொண்டு அப்பொருள் தான்பிறர்க்கு
எளிதுஈ வில்லது பருத்திக் குண்டிகை (நன் : 34)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம்.

முடத்தெங்கு

இது போன்ற இயல்புடையவர் ஆசிரியர் தகுதி அற்றவர் ஆவார். நீர்ப் பாய்ச்சி உரமிட்டு வளர்த்த மனிதனை விடுத்து பிறருக்கு காய் முதலான பொருட்களை தரும் வேலியின் புறத்தே நிற்கும் வளைந்த முடத்தெங்கினைப் போன்றவர்கள் நல்லாசிரியர் ஆகமாட்டார். இவர்கள் உற்றுழி உதவி வழிபட்டு நிற்கும் மாணவனை விட்டுவிட்டு பிறருக்குப் பயிற்றுவிப்பவர் ஆவார். இதனை

பல்வகை உதவி வழிபடு பண்பின்
அல்லோர்க்கு அளிக்கும் அதுமுடத் தெங்கே (நன் : 35)

என்னும் நூற்பா அறியத்தருகிறது.

III. கற்பித்தல் வரலாறு

கற்பித்தல் வரலாறு என்பது ஆசிரியர் மாணவர்க்கு பாடம் கற்பித்தலின் இயல்பையும் முறையையும் விவரிக்கின்றது. இது பாடம் சொல்லுதலின் வரலாறு, நுவலும் திறன், ஈதல் இயல்பு என பல சொற்றொடர்களால் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இதனை நன்னூலார்

ஈதல் இயல்பே இயல்பும் காலைக்
காலமும் இடனும் வாலிதீன் நோக்கிச்
சிறந்துழி இருந்துதன் தெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப் படும்பொருள் உள்ளத்து அமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகம்மலர்ந்து
கொள்கோள் கொள்வகை அறிந்துஅவன் உளங்கொளக்
கோட்டம்இல் மனத்தின்நூல் கொடுத்தல் என்ப (நன் : 36)

என்னும் நூற்பாவால் விளக்குகிறார். இதன்படி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மேற்கொள்ள வேண்டியன:

அ) காலத்தையும் இடத்தையும் நன்கு ஆராய்தல்

ஆ) நல்ல இடத்தில் இருந்து, வழிபடு தெய்வத்தைத் துதித்தல்.

இ) சொல்லப் போகும் பாடத்தை மனதில் பதிய வைத்து நினைவு கூர்தல்

ஈ) விரைவு, சினம் இல்லாமல் முகமலர்ச்சியுடன் இருத்தல்.

உ) மாணவனது தன்மை அறிந்து நடத்துதல்.

ஊ) மாணவன் தெளிவடையுமாறு மாறுபாடற்ற மனத்துடன் கற்பித்தல்

IV. மாணாக்கர் (கொள்வோன்) வரலாறு

பொதுப்பாயிரத்தின் நான்காம் பிரிவு மாணாக்கர் வரலாறு கூறுவதாகும். ஓர் ஆசிரியன் தன் மகன், தன் ஆசான், மன்னன் மகன், பொருள் கொடுப்பவன், வணங்கி நிற்பவன், உரைப்பதை உணரும் திறன் மிக்கவன் என அறுவகைப்பட்டவர்க்குப் பாடம் கற்பிக்கலாம். இவ் அறுவரே மாணவர் (கொள்வோர்) ஆவார். இதனை நன்னூலார்

தன்மகன் ஆசான் மகனே மன்மகன்

பொருள்நனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே

உரைகோ ளாளற்கு உரைப்பது நூலே (நன் : 37)

என்னும் நூற்பா மூலம் விவரித்துள்ளார்.

மாணாக்கர் வகை

மாணாக்கர்களை தலை மாணாக்கர், இடை மாணாக்கர், கடை மாணாக்கர் என மூன்று வகையினராகக் கண்டார் நன்னுலார். இதனை

மாணாக்கர்

தலை மாணாக்கர் இடை மாணாக்கர் கடை மாணாக்கர்

அன்னம் ஆவே மண்ணொடு கிளியே

இல்லிக் குடம்ஆடு எருமை நெய்யரி

அன்னர் தலை இடை கடைமா ணாக்கர் (நன் : 38)

என்னும் நன்னூல் நூற்பா இதனை விவரிக்கின்றது.

தலை மாணாக்கர்

அன்னமும் பசுவும் போன்றவர் தலை மாணாக்கர். அன்னப் பறவை பாலையும் நீரையும் பிரித்தறியும் ஆற்றலுடையது. அவ்வாறே நன்மை தீமையைப் பிரித்து அறிபவர் தலை மாணாக்கர். பசு இரை கிடைத்தவழி உண்டு பின்பு அசை போடும் இயல்புடையது. அவ்வாறே வாய்த்த வழி. பாடம் கேட்டுப் பின்பு நினைத்துப் பார்த்துத் தெளிவு பெறுபவர் தலை மாணாக்கர்.

இடை மாணாக்கர்

மண்ணும் கிளியும் போன்றவர் இடை மாணாக்கர்.

மண் தோண்டிய முயற்சி அளவே பலன் தருவது. அவ்வாறே ஆசிரியர் தூண்டிய அளவே அறிவு பெறுபவர் இடை மாணாக்கர். கிளி சொன்னதை மட்டமே சொல்லும் இயல்புடையது. அவ்வாறே திகழ்பவர் இடை மாணாக்கர்.

கடை மாணாக்கர்

இல்லி(ஓட்டை)க் குடம், ஆடு எருமை, நெய்யரி (பன்னாடை) எனும் நான்கினையும் ஒத்தவர் கடை மாணாக்கர் எதையும் மனதில் தங்க வைக்காத தன்மையில் ஓட்டைக் குடம் போலவும், அங்கும் இங்கும் மேம்போக்காகப் படிப்பதில் ஆடு போலவும், எதையும் குழப்புவதில் எருமை போலவும் நல்லதை விடுத்து அல்லதைத் தேக்கிக் கொள்வதில் நெய்யறி (பன்னாடை) போலவும் இருப்பவர் கடை மாணாக்கர் ஆவார்.

மாணாக்கர் ஆகாதோர்

குடிகாரன், சோம்பேறி, அகங்காரி, காமுகன், திருடன், நோயாளி, அறிவில் ஏழை, மாறுபாடுடையவன், சினத்தன், அதிகமாகத் தூங்குபவன், மந்த புத்தி உள்ளவன், நூல்களின் பரப்பைக் கண்டு பயந்து தடுமாறுபவன், தீவினை செய்வோன், பாவி, பொய் சொல்பவன்

முதலானவர் மாணவர் ஆகார். இத்தகையோருக்கு ஆசிரியர் பாடம் கற்பிப்பதில்லை. எனவே இத்தகையோர் மாணவர்க்குரிய தகுதியற்றவர் ஆவர். இதனை

களிமடி மானி காமி கள்வன்

பிணியன் ஏழை பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் தொன்னூற்கு அஞ்சித்
தடுமாறு உளத்தன் தறுகணன் பாவி
படிறன்இன் னோர்க்கு பகரார் நூலே (நன் : 39)

என நன்னூலார் வரையரை செய்கிறார்.

V. கற்றல் (பாடம் கேட்டல்) வரலாறு

மாணாக்கர் பாடம் கற்றலின் இயல்பையும் முறையையும் கற்றல் வரலாறு என்பார் நன்னூலார். இது பாடம் கேட்டலின் வரலாறு, கோடல் மரபு என்னும் பெயர்களில் வழங்கப்படுகிறது. இதனை நன்னுலார்,

கோடல் மரபே கூறும் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனியான்
குணத்தொடு பழகி அவன்குறிப் பிற்சார்ந்து
இருஎன இருந்து சொல்எனச் சொல்லிப்
பருகுவன் அன்னஆர் வந்தன் ஆகிச்
சித்திரப் பாவையின் அந்தகவு அடங்கிச்
செவியா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்பவை விடாது உளத்து அமைத்துப்
போஎனப் போதல் என்மனார் புலவர் (நன் : 40)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக விவரிக்கின்றார். இதன்படி பாடம் கேட்கத் தொடங்கும் மாணவன் பின்பற்ற வேண்டியவை:

அ) உரிய நேரத்திற்குச் செல்லுதல்

ஆ) வழிபாடு நிகழ்த்துதல்

இ) ஆசிரியரின் குணமறிந்துப் பழகி, அவரது குறிப்பறிந்து நிற்றல்.

ஈ) ஆசிரியர் இரு என்றால் இருத்தல், சொல் என்றால் சொல்லுதல் என்னும் பண்பு

உ) நீர் வேட்கை உடையவன் போல் ஆர்வமாகவும், சித்திரப் பாவை போல் அடக்கமாகவும் விளங்குதல்.

ஊ) செவி – வாயாகவும், நெஞ்சம் - வயிறாகவும் விளங்குமாறு பாடங்களைக் கேட்டு உள்ளே செலுத்துதல்.

எ) பாடத்ததை மறந்து விடாமல் மனதில் பதிய வைத்தல்

ஏ) ஆசிரியர் போ என்ற பின்பு திரும்புதல்.

பாடம் கற்கும் (பயிலும்) முறை

மாணாக்கர் பாடம் கற்கும் முறையினை இப்பகுதி விவரிக்கிறது. பாடம் கேட்டு முடிந்த பின்பு பயிற்சி செய்தல் முக்கியமானது. சிந்தித்தல், மீண்டும் கேட்டல், நல்ல மாணவர்களுடன் பழகுதல், ஐயம் வரும்பொழுது வினாவுதல், தன்னை வினவிய பொழுது விடை கூறுதல் என்பன பயிற்சியின் படிநிலைகள் ஆகும். இதனை

நூல்பயில் இயல்பே நுவலின்வழக்கு அறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்பவை நினைத்தல்
ஆசான் சார்ந்து அவை அமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண்பு உடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்தல் என்றுஇவை
கடனாக் கொளினே மடல்நனி இகக்கும் (நன் : 41)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். இதன்படி நூல்களைக் கற்கும் முறையினை பின்வருமாறு அறியலாம்.

அ) உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு எனும் இருவகை வழக்கினை அறிதல்.
ஆ) மூலபாடத்தை மனதில் பதித்தல்
இ) ஆசிரியரிடம் கற்ற பாடத்தை பலமுறை நினைவூட்டல்
ஈ) ஆசிரியர் அருகில் அமர்ந்து மனதில் பதியுமாறு பாடம் கேட்டல்.
உ) தலை மாணாக்கருடன் பழகிப் பாடத்தைப் பயிற்சி செய்தல்
ஊ) ஐயம் தீர்க்குமாறு வினாதல்
எ) வினவியதற்கு உரிய விடை அளித்தல்.

இருமுறை பாடம் கேட்டால் - பிழை இன்றி அறியலாம். மூன்று முறை பாடம் கேட்டால் - தானே பிறருக்குச் சொல்லும் திறன் பெறலாம். ஆசிரியரிடம் கற்கும் பொழுது கால் பங்கும், திறனுடைய மாணவருடன் பழகுப்பொழுது கால் பங்கும், தன் சார்புடையவர்க்குப் பயிற்றுவிக்கும் பொழுது அரை பங்கும் என முழுமை அறிவு பெறலாம். இவற்றைக் கடமையாகக் கொண்டால் மாணவனின் அறியாமை மிகுதியாகவும் உறுதியாகவும் அகலும்.

ஆசிரியரை வழிபடும் முறை

ஆசிரியரை எவ்வாறு வழிபடுவது என்பதை நன்னூலார் மாணாக்கர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறார். அந்தவகையில் நெருப்பில் குளிர் காய்பவன் நெருங்காமலும் விட்டு நீங்காமலும் இருப்பான். அவ்வாறே ஆசிரியரிடமும் பழகி – வழிபட வேண்டும் . நிழலைப் போன்று பின்தொடர வேண்டும். ஆசிரியருக்கு எது மகிழ்வைத் தருமோ அதற்கு மாறுபாடாமல் திகழ வேண்டும். இதனை

அழலனின் நீங்கான் அணுகான் அஞ்சி
நிழலின் நீங்கான் நிறைந்த நெஞ்சமொடு

எத்திரத்து ஆசான் உவக்கும் அத்திரம்

அறத்தின் திரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே (நன் : 46)

என நன்னூலார் விவரிக்கின்றார். இவ்வாறு ஆசிரியர் மனம் மகிழும்படி மாணாக்கர் நடந்துகொள்வதே அறத்தின் வழிச் செய்யும் ஆசிரிய வழிபாடாகும்.

சிறப்புப் பாயிரம்

குறிப்பிட்ட ஒரு நூலுக்கென்று தனியாக அமையும் விளக்கப் பகுதி சிறப்புப் பாயிரம் ஆகும். ஆக்கியோன் பெயர், வழி, எல்லை, நூற் பெயர், யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர், பயன் என்னும் எண்வகைப் பொருளை தெளிவாக விளக்குவது சிறப்புப் பாயிரம் ஆகும்.

ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை

நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே

கேட்போர் பயனொடு ஆயெண் பொருளும்

வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத்து இயல்பே (நன் : 47)

என்னும் நன்னூல் நூற்பா சிறப்புப் பாயிரத்தை வரையறை செய்கிறது. மேலும் நூல் இயற்றப்பட்ட காலம், அரங்கேற்றப்பட்ட அவை (களன்) இயற்றப்பட்டதற்கான காரணம் எனும் மூன்றையும் சேர்த்து சிறப்புப் பாயிரத்தின் பண்புகளாகக் கூறுவாரும் உண்டு. இதனை

காலம் களனே காரணம் என்றுஇம்

மூவகை ஏற்றி மொழிநரும் உளரே (நன் : 48)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். குறிப்பிட்ட ஒரு நூலைப் பற்றிய செய்திகளை மட்டுமே தருவதால் இது சிறப்புப் பாயிரம் எனப்படுகிறது. இதனை நன்னூலுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

1. **ஆக்கியோன் பெயர் - பவணந்தி முனிவர்**
2. **வழி – தொல்காப்பிய வழி**
3. **எல்லை – கீழ்க் கடல், கன்னியாகுமரி, குடகு நாடு, திருவேங்கட மலை**
4. **நூல்பெயர் - நன்னூல்**
5. **யாப்பு – நூற்பா (நூல்) – தொகை, வகை, விரி**
6. **நுதலிய பொருள் - எழுத்து சொல், பொருள் யாப்பு, அணி (ஐந்திலக்கணம்)**
7. **கேட்போர் - யாவரும் (நிகண்டு கற்று இலக்கியப் பயிற்சி பெற்றர்)**
8. **பயன் - மொழித் திறன் பெறுதல் (முட்டு அறுத்தல்)**
9. **காலம் - சீய கங்க மன்னன் காலம்**
10. **களன் - சீய கங்கன் அவை**
11. **காரணம் - சீய கங்கன் வேண்டிக் கொண்டது.**

2. நூலுக்குப் பெயரிடும் வகை

முதல் நூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி

பொருள்செய் வித்தோன் தன்மைமுதல் நிமித்தினும்

வினாதல் வினாயவை விடுத்தல் என்றுஇவை

இடுகுறி யானும்நூற்கு எய்தும் பெயரே (நன் : 49)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக அறியலாம். முதல்நூல், இயற்றியவன், நூலினளவு, அதில் சொல்லப்பட்ட பொருள், அதனை இயற்றத் தூண்டியவன், அதன் பண்பு முதலிய காரணங்களாலும் இடுகுறியாலும் ஒரு நூலுக்குப் பெயரிடப்படும்.

எ.கா முதல் - பாரதம்

கருத்தன் - தொல்காப்பியம்

அளவு - நாலினி நானூ

மிகுதி - களவியல் (இறையனார் அகப்பொருள்)

பொருள் - அகப்பொருள் விளக்கம்

செய்வித்தோன் - வீரசோழியம்

தன்மை - நன்னூல்

இடுகுறி - கலைக்கோட்டுத்தண்டு

3. நூல் யாப்பு

தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு

எனத்தகு நூல்யாப்பு ஈறிரண்டு என்ப நன் : 50)

பிறநூல்களில் விரிவாக கூறப்பட்டவற்றை விரிவாகச் செய்தல், சிலவற்றைத் தொகுத்து வேறு சிலவற்றை விரிவாகச் செய்தல், வேறு மொழியில் பெயர்த்துச் செய்தல் என்று நூலின் யாப்பு நான்கு வகைப்படும். நூல் யாப்பு என்பது நூலில் செய்திகளை விளக்கும் முறை ஆகும்.

4. சிறப்புப் பாயிரம் செய்ய தகுதியுடையோர்

தன்ஆ சிரியன் தன்னொடு கற்றோன்

தன்மா ணாக்கன் தகும்உரை காரன்என்று

இன்னோர் பாயிரம் இயம்புதல் கடனே (நன் : 51)

என்னும் நூற்பா சிறப்புப் பாயிரம் செய்தற்கு தகுதியுடையோரை வரையறை செய்கிறது. தன்னுடைய ஆசிரியன், தன்னோடு கற்றவன், தன்னுடைய மாணாக்கன், அந்நூலுக்கு உரை எழுதியவன் எனும் இந்நால்வரில் ஒருவர் சிறப்புப் பாயிரம் எழுதலாம்.

2. சிறப்புப் பாயிரம் பிறர் எழுதுதல்

தோன்றா தோன்றித் துறைபல முடிப்பினும்

தான்தற் புகழ்தல் தகுதி அன்றே (நன் : 52)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக சிறப்புப் பாயிரம் எழுதுபவரை அறியலாம். பிறர்க்குத் தோன்றா நுட்பமான பொருட்களை எல்லாம் தோன்றச் செய்யும் பல துறைச் செய்திகளைக் கொண்ட அரிய நூலை இயற்றிய போதிலும் தன்னைத் தானே புகழ்ந்துரைத்தல் தக்கதன்று. எனவே சிறப்புப் பாயிரத்தைப் பிறரே எழுதுதல் வேண்டும்.

3. தற்புகழ்ச்சி குற்றமாகா இடங்கள்

மன்னுடை மன்றத்து ஓலைத் தாக்கினும்
தன்னுடை ஆற்றல் உணரார் இடையினும்
மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்
தன்னை புகழ்தலும் தகும்புல வோற்கே (நன் : 55)

என்று தற்புகழ்ச்சி குற்றமாகா இடங்களை நன்னூலார் குறிப்பிடுகின்றார். அரசன் அவைக்கு எழுதும் சீட்டுக் கவியிலும் தனது புலமையை அறியாதவரிடத்திலும் அவையில் பிறருடன் புலமைப் போட்டியில் ஈடுபடும் பொழுதும் எதிரியாகிய புலவன் தன்னை இகழ்ந்துரைக்கும் பொழுதும் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து பேசுதல் புலவனுக்குத் தகும்.

4. பாயிரத்தின் இன்றியமையாமை

ஆயிரம் முகத்தான் அகன்றது ஆயினும்
பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே
மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்
ஆடுஅனைத்தோள் நல்லார்க்கு அணியும்போல் - நாடிமுன்
ஐதுரையா நின்ற அணிந்துரையை எந்நூற்கும்
பெய்துயையா வைத்தார் பெரிது (நன் : 54)

என்று நன்னூலார் பாயிரத்தின் இன்றியமையாமையை குறிப்பிடுகின்றார். ஆயிரம் உறுப்புகளால் ஆன விரிந்த நூலாயினும் பாயிரம் இல்லாதது நூலாகாது. மாளிகைக்கு அழகிய ஓவியங்களும் மாநகரத்திற்கு நுழைவாயிற் கோபுரமும் நாட்டிய மங்கைக்கு அணிகலன்களும் அழகு சேர்த்தல் போன்று பாயிரம் நூலுக்கு அழகு சேர்ப்பதனால் அதனை எல்லாவகை நூல்களுக்கும் முதலில் பெரியோர் சேர்த்து வைத்தனர்.

<u>பதவியல் நிறைவுற்றது</u>